

prima instanță: L. Ursu

dosarul nr. 3ra-1358/17

instanța de apel: M. Ciugureanu, Gr. Dașchevici, M. Anton

Î N C H E I E R E

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Nicolai Zincovschi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Nicolai Zincovschi împotriva Întreprinderii de Stat „Cadastru”, intervenient accesoriu Tatiana Miron cu privire la anularea înscrierilor din Registrul bunurilor imobile și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Nicolai Zincovschi și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, municipiul Chișinău din 28 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 25 noiembrie 2014, Nicolai Zincovschi a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Cadastru”, intervenient accesoriu Tatiana Miron cu privire la anularea înscrierilor din Registrul bunurilor imobile și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 24 mai 2013, Oficiul cadastral teritorial Chișinău a înregistrat dreptul de proprietate asupra apartamentului nr. XXXXXX pe numele Tatianeii Miron.

Menționează că, înscrierea efectuată este neîntemeiată, deoarece apartamentul construit de pârâtă în loc de bucătărie, aparține lui și altor 8 persoane cu drept de proprietate, iar prin hotărârea definitivă a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09 februarie 2011 s-a dispus evacuarea Tatianeii Miron din spațiul locativ, fiind intentată procedura de executare silită prin încheierea executorului judecătoresc Vera Rotaru nr. 012-230/15 din 23 decembrie 2013, care nu poate fi contestată în temeiul art. 161 alin. (1) și 162 alin. (2) din Codul de executare.

Astfel, consideră că, înscrierea privind înregistrarea dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. XXXXXX, pe numele Tatianeii Miron din 24 mai 2013, nr. 311, a fost efectuată cu încălcarea prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a

Libertăților Fundamentale, ale art. 120 din Constituția Republicii Moldova și ale art. 505 din Codul civil.

Susține că, hotărârea Consiliului municipal Chișinău nr. 311 din 24 mai 2013 privind privatizarea apartamentului de către Miron Tatiana a fost falsificată, iar în acest sens a fost examinată plîngerea asupra acesteia de către Centrul National Anticorupție.

Solicita obligarea ÎS „Cadastru” de a radia din Registrul bunurilor imobile înscrierea nr. 311 din 24 mai 2013 cu privire la dreptul de proprietate al Tatianeii Miron asupra apartamentului nr. XXXXXX, situat în XXXXXX și repararea prejudiciului moral în mărime de 7 000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Respingând acțiunea prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, OCT Chișinău, filiala ÎS „Cadastru” a efectuat înregistrarea dreptului de proprietate al Tatianeii Miron asupra apartamentului nr. XXXXXX situat pe str. XXXXXX în baza contractului de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 994, încheiat între Consiliul mun. Chișinău și Tatiana Miron la data de 02 iulie 2013, precum și a extrasului din hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nr. 311 din 24 mai 2013, înscrisuri care nu au fost contestate de către reclamant.

În acest context, prima instanță a concluzionat că, acțiunile registratorului privind înscrierea în Registrul bunurilor imobile a dreptului de proprietate al Tatianeii Miron asupra apartamentului litigios s-au axat pe rigorile legii și nu au fost constatate careva încălcări în acest sens.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2016 a fost respins apelul declarat de către Nicolai Zincovschi și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 14 aprilie 2017, Nicolai Zincovschi a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece au fost încălcate normele de drept material, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și, anume, prevederile art. 7 alin. (1) lit. i) și alin. (2) al Legii nr. 354 din 28 octombrie 2004 cu privire la formarea bunurilor imobile, ale art. 505 alin. (2) din Codul civil, ale art. 24 alin. (3), 25, 26 ale Legii contenciosului administrativ, ale art. 46 și 120 din Constituția Republicii Moldova, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și ale art. 22, 26, 130 alin. (1) lit. d), 386 și 387 CPC și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și, anume art. 118 alin. (1) CPC.

Menționează că, înscrierea efectuată de către intimat în Registrul bunurilor imobile este neîntemeiată, deoarece acest apartament a fost construit ilegal de către Tatiana Miron în locul bucătăriei comune, care aparține cu drept de proprietate lui și altor 9 persoane, înscriere care nu a fost anulată.

Invocă că, pentru construirea ilegală a apartamentului enunțat, Tatiana Miron, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2009, a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 320 alin. (1) din Codul penal și i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3 000 lei.

Relevă că, prin hotărârea definitivă a Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 09 februarie 2011 s-a dispus evacuarea Tatiane Miron din bucătăria din partea dreaptă a etajului XXXXXX al blocului locativ din str. XXXXXX, fără acordarea altui spațiu locativ, însă Consiliul mun. Chișinău prin hotărârea nr. 311 din 24 mai 2013, a transmis Tatiane Miron în proprietate privată apartamentul nr. XXXXXX din str. XXXXXX, la prețul de 100 lei.

Astfel, consideră că, intimatul înregistrând dreptul de proprietate al Tatiane Miron asupra acestui apartament, a încălcat prevederile art. 7 alin. (1) lit. i) al Legii nr. 354 din 28 octombrie 2004 cu privire la formarea bunurilor imobile, cu atât mai mult că, nu a fost prezentată autorizația de construire, iar construcțiile neautorizate nu pot fi înregistrate.

Susține că, instanța de apel și-a întemeiat soluția, făcând trimitere la prevederile art. 118 alin. (1) CPC, însă aceste prevederi nu sunt aplicabile speței.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la data de 27 martie 2017 (f. d. 133), iar cererea de recurs a fost depusă de către aceasta la data de 14 aprilie 2017 (f. d. 131).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Nicolai Zincovschi nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Nicolai Zincovschi asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Nicolai Zincovschi ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Nicolai Zincovschi se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Luiza Gafton

Mariana Pitic